

Els clàssic volen sortir- Febrer 2019

Madame Bovary prenent el sol d'hivern a la platja de Sant Sebastià

Títol: “Madame Bovary”

Autor: Gustave Flaubert (1821-1880)

Editorial: Alianza Editorial

Charles Bovary, modest metge de poble, es casa amb l'Emma, de família acomodada, educada com una senyoreta, però amb el cap ple de lectures i somnis romàntics. L'estretor de mires del marit i la placidesa d'una vida

insulsa deixen insatisfeta Emma, l'ansietat de la qual no aconsegueix aplacar ni el naixement d'una filla. Després del pas fugaç i temperat de León per la seva vida, apareix Rodolphe, un elegant de províncies, que la sedueix fàcilment i li indueix a creure que ha trobat la passió veritable que tant desitjava.

És tan excepcional el personatge literari que va crear Flaubert al 1857 que el filòsof francès Jules de Gaultier va encunyar el terme “**bovarisme**” al seu assaig: “Le Bovarysme, la psychologie dans l'oeuvre” de Flaubert (1892), terme que encara s'utilitza avui en dia, inclús en el camp de la psicologia.

El bovarisme fa referència a l'estat d'insatisfacció crònica d'una persona, produït pel contrast entre les seves il·lusions i aspiracions (generalment desproporcionades envers les pròpies possibilitats) amb la realitat.

Aquesta edició està prologada pel premi Nobel de Literatura Mario Vargas Llosa, el qual diu entre d'altres coses:

“Vaig arribar a París a l'estiu de 1959 [...] una de les primeres coses que vaig fer va ser comprar, en una llibreria del barri llatí, un exemplar de «Madame Bovary» [...] Des de les primeres línies el poder de persuasió del llibre va operar sobre mi de manera fulminant, com un encanteri poderosíssim”

Amb el suport del Departament de Cultura

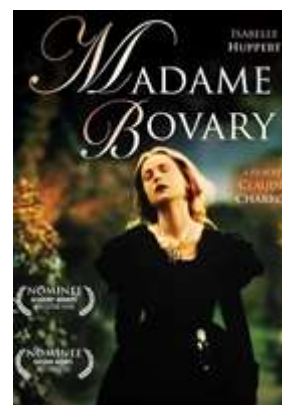
“Quan vaig despertar, per reprendre la lectura, és impossible que no hagi tingut dues certituds com dos llampecs: que ja sabia quin escriptor m’hagués agradat ser i que des de llavors i fins a la mort viuria enamorat de l’Emma Bovary”

“A «Madame Bovary» passen tantes coses com en una novel·la d’aventures: matrimonis, adulteris, balls, viatges, passejos, estafes, malalties, espectacles, ...”

Madame Bovary és víctima d’un sistema que penalitza l’emancipació de la dona i la castiga psicològicament. La repercussió social de l’obra es va traduir en què el personatge fos adoptat pel moviment feminista com a símbol del despertar de la consciència femenina (per molt que la lluita de l’Emma Bovary fos individual i instintiva). La translació a la ficció d’un personatge així, la conducta del qual atemptava directament contra els valors morals de la França de mitjans del segle XIX, no va passar desapercibuda. “Madame Bovary” va suposar un gran èxit, però també un enorme escàndol. L’autor i el seu editor van ser processats en 1857 per “ultratge a la moral pública i religiosa i als bons costums”.

A diferència de l’altra obra mestra de les lletres franceses condemnada aquell mateix any, “Les flors del mal”, de Baudelaire, la novel·la de Flaubert va sortir ben parada. I ho va aconseguir gràcies sobretot al seu final, el qual permetia interpretar l’obra des d’un punt de vista moralitzador, del qual va treure partit –de forma farisea, és clar– l’advocat defensor. Des d’aquesta perspectiva, la novel·la estaria condemnant el pecat en mostrar quines són les seves conseqüències. Els arguments de la defensa van aconseguir el seu objectiu, i tant l’editor com l’escriptor van ser absolts després de rebre una amonestació oficial.

Gustave Flaubert (1821-1880) no va ser només un pioner de la modernitat, sinó que també va ser un gran narrador d’històries, prodigiós captador d’ambients i extraordinari creador de caràcters. La persistent admiració que desperta “Madame Bovary” es deu sens dubte al fet que constitueix un personatge literari excepcional. A l’encanteri que exerceix la figura de la protagonista cal afegir la perfecció formal de la novel·la i la sàvia combinació argumental de rebel·lia, violència, melodrama i sexe, “els quatre grans rius -com apunta Mario Vargas Llosa- que banyen la seva vasta geografia”.

Amb el suport del Departament de Cultura

Aquesta edició compta també amb un apèndix molt interessant: “«Madame Bovary» en la correspondència de Flaubert”. Es tracta d’un recull de cartes que Flaubert va escriure mentre escrivia “Madame Bovary”, la majoria d’elles adreçades a la seva amant, Louise Colet.
(informació extreta d’aquesta edició del llibre i de la revista *Historia y Vida*, número 579)

Madame Bovary i el cinema

Grans cineastes han fet adaptacions al cinema de la novel·la de Flaubert, algunes més fidels que d’altres. Curiosament totes aquestes pel·lícules han estat dirigides per homes, excepte la versió dirigida per Sophie Barthes al 2014.

- “Madame Bovary”, Jean Renoir, 1933
- “Madame Bovary”, Vincente Minelli, 1949, amb Jennifer Jones
- “Madame Bovary”, Claude Chabrol, 1991, amb Isabelle Hupert.
- “Las razones del corazón”, Arturo Ripstein, 2011, amb Arcelia Ramírez
- “Madame Bovary”, Sophie Barthes, 2014, amb Mia Wasikowska

Amb el suport del Departament de Cultura